

Formanden:

Tak til hr. John Dyrby. Så er det hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Tillad mig at sige lige ud, at denne sag fylder mig med moralsk forargelse. Den er et billede på vores offentlige liv, når dette er værst, en blanding af kynisme, usandfærdighed og psykologisk og politisk plattenslageri. Jeg har oplevet den fra første parket, og jeg vil gerne fortælle, hvad jeg har oplevet.

Det var fredag den 31. marts. Integrationsudvalget var på besigtigelsestur til asylcentrene i Kongelunden, Lyngø og Sandholmlejren. Vi fik i Kongelunden lejlighed til at besøge og tale med de børn og voksne, der opholder sig i centeret, og vi fik i skolen i Lyngø især lejlighed til at tale med de børn fra Sandholmlejren, der går i skole der.

Kl. 17.15

Fra klasseværelse til klasseværelse lyttede vi til børnene og deres beretninger, og jeg tror, at vi alle i udvalget fik et klart indtryk af ulykkelige, rodløse, utrygge drenge og piger. Og hvorfor er børnene det? Fordi deres forældre nægter at acceptere Flygtningenævnets afvisning af deres ansøgning om opholdstilladelse i Danmark.

Forældrene bliver bare boende i asylcentrene, og de kan ikke sendes hjem, fordi Irak og Kosovo ikke modtager tvangshjemsendte. Forældrene blæser på Flygtningenævnets dom og dermed på den danske asyllovgivning. De prøver via pressioen at tiltvinge sig ophold i Danmark, og de bruger deres børn i pressioenen, for børnenes ulykke gør indtryk på omgivelserne. Børnene er forældrenes gidsler.

Jeg blev oprørt over synet af disse børn og spurgte ved det efterfølgende møde med lærerne og Røde Kors, om ikke også de fandt det oprørende at være vidner til denne af forældrene skabte børnemishandling. Men jeg fik af nogle tilstedeværende at vide, at det spørgsmål måtte jeg ikke stille i denne sammenhæng, hvorefter jeg så kunne opleve i dagene derefter, at netop de ulykkelige børn blev gjort til genstand for en følelsesmæssig afpresning af den danske offentlighed. Den var delvis politisk fremkaldt, men den var især kaldt frem af de medier, der jo kunne gøre indtryk på sagesløse danske tv-kiggere og avislæsere ved at skildre grædende børn og voksne.

Jeg blev selv et gidsel i denne følelsesprostitution, idet jeg af TV 2 blev bedt om at tage til

Sandholmlejren for at tale med en afvist familie. Der mødte jeg et forældrepar med deres børn, som rigtignok havde det skidt, men hvor forholdet også var, at de nægtede at rette sig efter Flygtningenævnets afgørelse og forlade Danmark.

Jeg forsøgte at fortælle dem, at vi er nødt til at følge loven her i landet, selv om jeg jo ikke kunne kende deres særlige sag. Men sagen var også tv-mediet så inderlig ligegyldig. Det handlede jo kun om at slå plat på den grædende mor og de ulykkelige børn. Det handlede for TV 2 kun om at lægge bl.a. mig for had som ond og ufølsom via en bevidst sentimentaliserings af dette forældrepar og deres børn.

I en efterfølgende aviscommentar brugte jeg udtrykket følelsesporno om TV 2's og andre mediers behandling af forholdet. Et sådant udtryk ville jeg naturligvis aldrig bruge her fra Folketingets talerstol, men jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg er blevet fyldt med inderlig lede og ubehag ved den journalistik, som dette tv-medie og især en bestemt journalist på et bestemt dagblad har benyttet for at tvinge Danmark til at opgive sin saglige og seriøse udlændingepolitik.

Det kommer måske ikke bag på mig, at venstrefløjen her i salen med største fornøjelse hopper på denne journalistiske vogn for at genere regeringen og Dansk Folkeparti. Men i sandhedens interesse er der dog grund til også for venstrefløjen at se i øjnene, at hele problemet er disse stædige, lad mig blot sige forhærdede asylansøgere, som er afvist af Flygtningenævnet og derfor slet ikke er asylansøgere mere. De er afviste, de har pligt til at rejse hjem, og de har især pligt til at tænke på deres stakkels børn, som misbruges i denne hårdnakkede pressioen og bliver utrygge og ulykkelige ved det.

Men de gør det ikke, og de får altså af opportunistiske årsager støtte til denne mishandling af deres børn fra den politiske venstrefløj i Danmark. Det er et ynkeligt skue og en forstemmende kynisme, som må fylde ethvert anstændigt menneske med oprigtig indignation eller moralsk forargelse.

Jo, forældrene skal rejse hjem, forældrene skal rette sig efter loven i Danmark, forældrene skal tænke på deres børn. Men jeg vil tilføje, at i en situation, hvor forældrene således svigter deres børn, vil vi naturligvis gerne være med til at råde bod på børnenes ulykke med aktiviteter og beskæftigelse, også selv om det måtte koste nogle penge.